

Kedves Jósám!

Bocsásd meg, hogy nem sünnel meg koronkint háborgatni. Szerkesztői önrészem kerégyerit rá. Nagyon szeretném, ha decemberben egy pár külső menyit kaphatnék előled, melyek egyikkel sem nyitnám meg az idei folyamot. Hogy egykorra párosával kerék előled, a sünnel márkától, annak oka sjen az, hogy se valami rishán küldesz laz pomben valamit.

Nagyszolgaimat illeszöleg, pár hó óta nagyon le. vagyok sereve segény jó anyám agy sere, reménytelen állapota miatt. Felve felszem, felve telek minden nap, nem tudva mire iradok. Kindig nagyon szerettem anyámat, letversse oista, hogy magam is családod saggat, s látom, hogy egy gondos anya mennyi serecseset fordít gyermekei nevelésére. Isten megengedee érrem, hogy legalább az azóóó életet megint jó anyámmal együtt élhettem, s kit kedves családut hitam egykorra; annál fáj dalmarabbash eöik most arra gondolnom, hogy nem valóig leheek már együtt arról, ki engemet élesem első percéöl maig minden körülmények köit oly melegen, igazán serecsett.

Egykor leseye vagyok a gondolataimnak, s innen álalása ram néve, hogy néha a napi munka clüri eölem agyodalmaimat. Segény atyám is nagyon levest, s én sötam vigasztalni, a ki magam sem remélek.

Öleled, ki egykor családunknak agy sötán tagja voltál, jól eöik elpanasolnom mai napjaim súlyos sötöt.

Isten áldását kívánja rád, édes Jósám.

igaz barátod:
Vadnai Károly

Kedves barátom!

Igar szívvel írt részvét-leveled – hídd meg – legvigasztalóbban hatott rám mindannyi kötet, a mit csak kaptam. Most te is merted anyám egyszerü jószágát és nemes szívét, így a mit kifejeztél, az nem csupán irántam való barátság volt, hanem valódi részvétel és gyászomban. Bizony bármily jól megyen is különben sorsunk forgása, bár egy szeresséremelés, derék hitves és két vejei feje, egészséges gyermek legyen is, mint van, én körülményem: nem lehet mely bű nélkül gondolni amár egyeslenegy áldott lényre, ki születésünk első pillanata óta mindig egyformán és mindig önreszedlenül szeresse bennünket, mentve hibánkat és boldogan nézve azt, a mi bennünk jó van. Tudom, elég az idő, midőn – mint oly bölcsen írtad – nem azon bánkodom, hogy elvesztettem, hanem annál fogok örüdeni, hogy oly sokáig bírtam; de ma még ép azért fáj elveszése keservesen, mert sokáig bírtattam, minthogy egyformán is mertem és úgy hozzá voltam létesítésem, hogy egyetlen herben jutott először eszembe: elvesztése.

Altyúrn bánata sokkal inkább fog utána sütni. Lassankint bele fásul: ez, a mit él. Mi támogatjuk és hárs köréből lassankint fogjuk el. Először elment Józsi sógrom, most már néha én is röviddebbre fogom aszketemet, Erősi húgom és lánya néhány nap múlva távoznak, a mielőtt aztán én – egyből vagy máskor gyermekeimmel – levelek megint mellese, hogy ne egyszerre maradjon Józsi legidősebb lányával: ezzel a nagy lelki erejű fiatal lánygyal, ki egész hűsívétet tanusított a szeressében és hitartásban.

Korán jön aztán a nagy dolag: a legjobb győgyosor és nagyabaz helyre áll lelkiünk egyensúlya – csak az ír marad meg hűsívétben.

A csapást tanítják meg az embert arra, a mit életül fogva tudniuk és hűsívétünk kellene, hogy támogatásunk egyenlőt igaz peresszel.

Ma többen voltak nálam és befeltünk a Kisfaludy-Zsára: ság jövő hában beköveskerü válfatásairól.

En azt hiszem, indokolatlan volna: nem a maioclek elnöklöt Gyulai Bált senni meg előönek; továbbá helyén volna a maioclek elnöklégre Siávi Károlyt emelni, ki nek irodalmi munkássága egyesiei a regényen kívül mindent, a mivel a tanúság foglalkozik.

Lé van Lukács Mór: nál, ki végrendeletében nagy örvéget hagyott a társaságra, de bár "kötöny" ember, a végrendeletében munkára igen régen megüzent lenni, melytől azonban sem nagy mértékben és első sorban volt az.

Tegát hármat lehet válogatni. Emlegetek Keöschy Zsoltot, a "Késeielenek" gyűjtemény és a "Kálódy Béla" teljes regény szerzőjét, ki most roaltanodai irodalomtudomány-tanár; Tóth Edét, a "Falurossia" költője, de fajtalan: igen becses és már is a sir felén álló íróját; Barna Ignácot, ki Horvát és Jovánalt fordította; Dóczyt, a "Csak" íróját, ki azonban gr. Andrássy mellett hivataloskodván, a társaság munkálkodásában részt nem vehet. De, hogy van az ennél emlegetni.

Megvallom, első sorban szerettem Keöschyt, mert ennél én tanultabb, eggyetánulabb, burgibb írást nem is mertek a jövőben. Nem a miatt, hogy a "Fü. Lapok"-ban híres és átá uggy írta az akadémiai társaságot, hogy a tudósok igazságtól neje köit eggyet sem adott azot cipelatra, felszólalásra, becsülöm őt nagyon; hanem mert a szerkesztő keményen, az érület nemességét és a munkássághoz való igen kedvet illetőleg, nem tudok eggyet is összemérni vele a fiatalabb írók köit. Minőség, hálovat egy vívra vörös benne, és a fiatalabb írók köit. Minőség, hálovat egy vívra vörös benne, és a fiatalabb írók köit. Minőség, hálovat egy vívra vörös benne, és a fiatalabb írók köit.

Nem tudom, figyelemmel kísérte-e pályáját és olvasata-e utolsó, valóban magas regényét; ha igen és ha se is. Elismere-e vel vagy iránta, akkor arra kérem: mondja el ő maga: láptatását. A regény jó öreg Toldy még két két elvitt art mondta nelem: "A hony oda való oda is illeszkedik a felelősi helyére." Ő most már nem illeszkedik; de sokkal inkább rajta lesünk, hogy a mit mondott, teljesüljön.

Videken lakó, tekintélyes társaink is elmondhatnák és üzent, ha levelben ajánlanák.

Ita tehát nincs meggyőződésed ellenére, ne vágnál a társaság székéhez a decemberi havi ülés után levelet írni, abban át tagnak ajánlani. Itt Tóth Lőrinc, Gregus és többek fogják előfírat, a Gyulai és Erőss Károly júnior mellett vannak.

De félre ne érts. Nem korcsokodtem én mellett. Nem is akarok rád pressiót gyakorolni. Csak figyelemre hívánlak, hogy ha át érdemesnek találod a tagságra: akkor egy levéllel nagyon sokat segítesz mellett, mert bár se vágnáláson a levelet írni egy idő óta, de azok köie tarsoul, kiknek egyenlősége és farsa sokat nyom minden tag és általában minden író elvitt.

Boldog ünnepet kívánok neked, és a hűvös,

széles peretű barátod:

Vadnai Károly

A „FŐVÁROSI LAPOK” SZERKESZTŐSÉGE.

Kedves Józsim!

A te meleg jó szöveget bizonyítja, hogy másodszor is meghívásodd az én csekély valyú ajánlásomat, melynek értékét az kétséres csupán, hogy meggyőződésből eredt. De épp ezért közelesem is volt art megírni, bár a Gyulaié mellett ugy valván fölörlegetve vált s csak egy kis nyomtatékot szett a pont mellett. Asszál feltettem azonban, hogy Gyulai — val dolga köit — elfeledhesi a terminust s ezért viettem a magaméval.

A választás után Thaly Kálmánt, mint ki legelőbb elment a gyűlésnél, bírtuk meg egy általunk aláírt collectív üdvözlő sür: gyöny rüldésével; gondolom, még az nap megkapad.

A „megszínelésés” ne nyoma lelkiismeresedet — rég megvizsgáltál te azért. A te működésedet csak olyan irodalmi fiókó kicsinyelheti, ki egyfelül nem ismeri art, másfelül nem tudja igazán szeretni a maga szép anyanyelvét s magát sem, a kik mehat (vagyis kevesen) igazán szépen írják.

Turalla elvérete közben hallám a mi politikailag ég és föld köit függő s maig is bizonyos = jód kedves Laposunktól, hogy immáron moralogy feléd a — borsodi alispánoság. És bi megérdemled (és megvizsgálad) art is csak úgy, mint az itteni „rendes” tagidgot.

Elöre gratulálal hozzá, bár a seburgó
hívatalskodásod kiart telt a művészet. De
Szási Károly megmutatta leveledet, melyben
írta, hogy üdvözl, hát ha a vén kora assól
vibrát ad. Na hát öre is esküvőm én
Szuláival, Szási Károlylyal, hogy még es ebben
leránduljunk miskolcra, ott után majd
csal útunk - szép úrral, jó hűvösk mellett.

De attól tartok, hogy ha újra lemegyek,
akkor meg felhőszakadás mellett nagy tűz
üt ki.

Szeretném levinni már családomb is. Szép
felöltözött lányom van már vőle és
furgalmas 14 éves fiam. Ugy szeretném, ha
ő, eljegyezve az egészet, megint felfogná a
szület Borsoddal. Irót nem engedek belőle
lenni v elváltattam a gondolatától, noha
már hat éves korában verset csinált. Most
korához képest nyelvet, tudományt szeret
tud, jó művelő, bátor v a mellett szerény
fiú. Remélek süle valamit.

Ha már süben nem, irásban ki akarom
beszélni veled magamat legbensőbb dolgomról
is.

Oh én feleségem - tényleg évi elszakadás
után - csak a mielt én velem élhesse újra
apját és apját való hűs szeretőt. Kénde
különös. Egy szerencsésen valópor az a.

Ami a Jászág főmérnökénél csodaszép le-
nyalt, hit fiatal korában egy gardag ifjúkor
évlésével, noha mást szeresett, Turgy Samut.
Mikor az én nőm sülesett, akkor már a házasság
nővel ment, v a nő nem sokára férjét elhagyta,
viszterit nagyapjához, his lányával, de nem
sokára meghalt. Oh árua (morsani nő) után

apja mellett növekedett Turkevitben jó ideig,
míg nem az apja újra megházasodva, nagyanyja
vitt a magához, és a nagyapja pedig - jahanag-
ból - odaadta nevelését a velük néhon Turgy
Samunak Temesvárra. Erit Klement János (a
nőm apja) úgy megharagudott, hogy tudni sem
akart a gyermekéről sübbé. Volt úgy is neki a
második házasságából egy csomó. De a második
nejét mindig bánta a gondolat, hogy tán neki
fogja felvinni az ^{első} ~~másod~~ házasságától eredt
lány távollését. Vastagnyalú fálvínista fér-
jével azonban nem boldogult. De fia (derék
jó fiú,) az utóbbi időben mindig igyekezett
Idammal talpra állítani a szeretőjét v
vegre az öreg is úgy meggyűlölt, hogy most
már egyet sem szeret úgy gyermeke közül,
mint Idát.

Elkeji mi most majd minden ünnepre leny-
seleset vagunk Turkevitbe járni, ahol után
agyon eszemel, szeretnem.

Turcia egy fálvínista hely is. Van benne
vagy husz parasit, a hűsét mindnek van 15,000
fe tista jövedelme évenként. Adósága nincs
senkinek, az adót nem sokalják, szidó csak
annyi van, mennyi a vulgálatokra sülsége. Két
év előtt b. Oray Elek eladta a város néllési
páratör pusztáját mástól millióért v meg-
vessét mind a turkevi fálvínisták v lefűllet
három rátában. Idén nép, épít szép fasút, ten-
tast süenket olvasó lört, járát sok lapot,
de egy besüleset utat nem csináltat. Ugye
Kisúfóállásról (his mástól nérföld) át or a
alatt értünk Turkevitbe.

Itt lakik az apám, hol vag három ezer
felese hűd és egy nagy ház ura, nyolcegy-
vellet és jó egy feleséggel, hi Fráter családbeli

Biharból. É. Lunsági atyafiság sivek vagok
én sógorágban. Sias. Karolyfal, a kúrh
neje az én apósom nővérénél unolája.

cs. Kénérél igen jó atyafiság v. hogy eddig
keveset beszélünk nála, az az, mert nem
lett volna kellemes elmondani: a feleségemet
nem ismeri tén. éves lora óta a saját apja
abbeli haragjában, mivel a lány anyja elvált
süle, midőn a siegény, ársaslan gyermek
alig néhány hónapos volt. De e teményseget
megbánta, úgy hogy a különben is zordon
szemécsü, csak gárdagnak, verésnek élő
férfi, (hi már az idek is) y szép biceket
vett,) mióta minket ismer, vidám ember lett,
hi lányomnak, hánna csak úgy küldi a gyermek
gyűrűt, szelvért, noha ennek előtte a többi
gyermekinek csókat is keveset adott.

Élesünkben es oly fordulat, melyes nővé:
remnek röviden megírtam ugyan, de másoknál
nem tartám szükségesnek elbeszélni. Am se
ismeri gyermekkorom óta, apám anyam iránt
valóscienovel voltál mindig; én irántam is,
v. hogy igaz barátvágtat, is seleses, hiálmat
énél irányodban, legyen beszélő hionysága
az, hogy e benső család di dolgoznak is
sejlesen tudójává seilek. Hiúsem, nem untat;
gondolom, érdekel.

Engemet egy erkölcsi nyomástól fabarizott
meg a változás. cs. hi nem tudtál, hogy hol
v. mily körülmények fiúesess, sölse élő
éveit nem, és csak azt endszál, hogy 7 éves át
Tury Saimuelét nevelsél v. az ő hársul. ment
férfi, abban a hiében lehessél, hogy az ő gyermeke.
cs. élénk nem mondván, nem cáfalkassuk; de hallat:
sunk nála v. novél esett elnyelni a keserűséget,
Csak Turkevében és Jáschirén tudtál mindent.
chore rendben minden.

Jósen veled édes Jovim, ölel igaz barátod:
Bpest, május 19. 1883 Vádnai Károly

Budapest, 1884 jun. 18.

Kedves Jósik!

Nem akarom beárni a személys talál-
kodás pillanatát, mivel ez még napokig re-
hetik, (erről nem én, hanem a pártbi-
rultság határozán;) levélben is megki-
vánom köszönni neked ama süves, feled-
kezeslen rokonvénnet, melylyel földéj-
sejésemet érintetted és támogattad.
Az én jó Barna barátom, kinek az ered-
ményben legsöbbsét köszönök, mert hi-
dr. Pappert is ő nyerte meg elnökövel
s magát személyesen is nagyon kitette
ügyemért az egész mozgalom alatt, már
attól a pillanattól, hogy nagyon elmondta a te
határozott állás foglalatát s ha én
ert elégge akkor nem köszöntem meg
neked, oká az, mert — tudva a mis-
kolci vajátverő viszonyát, személyi
és egyéb sehséseket — a hálálkodással
nem akartam senkit nögatni, varalni
s általában még elűtéseket, régi jó ba-
rátok elűt, tartam ^{csak} közlekedéssel egy
vielek magamat, mely gondolkodáson-
nal legjobban megfelelt. Mint hogy nem
vultam mandátum = szorgas és man-
dátum = hajhász, nem is mutathatám
magamat olyannak, s azt hiszem,

nem is igen volt az orvágásban való alyan
jelölt, ki annyi nyugalmmal és dró-
kulás nélkül nézett volna a válság
elő, mint én.

Szent igaz az, kedves János, a mit
én a mély világi jó borvadás mellett mon-
tam: teljesem elérésen én már célokat,
art, a mi nelem igazi örömet okozott, már
pünkösdkor: közelebb jutottam Miskolc-
hoz és való miskolcihoz, becsélhessem
egyfelől — inkább gondolkodásokat tára-
ni, mint politikai véleményeket harag-
va — a város örömeihez és kifeje-
zettem, hogy fővárosi létesítés is
az érdekes igen való és való hát enge-
met Miskolcra, ahol — fene jó! —
még Bató József is fűvesen pillan-
tam meg, mert még ő is az emlékezet
egy nagy darab táblája az én szemem-
ben.

Augusztusban leh egy este, midőn
ha ki azt mondta volna: jelölt leeresz-
te levélemben, mentem hinesselem, midőn
szókat nem is gondolhaték a most szü-
résre, neked és Lajosnak a ne-
lérében mondom, hogy fiamat majdan
pályakezdetre hurátok küldöm. És el-
határozásom eléggé bizonyos, hogy
Miskolc iránti nélyebb keresésem nem
most fakadt általmi sokasodás, a
vénülés idején azt elő, midőn az emlé-

kezet már jobban dolgozik, mint a remény.
Te voltál az elő, kéber én a leg-
vitébb bírálnommal ledest itteitem,
midőn jellemezésemet — magam legnagyobb
meglepetésére — megpenditék. Tegnap yra
elolvastam arra írt baráti válaszokat
s most még jobban esett kifejezett ös-
szeség és kölcsönöség (vívás és esed
helyes, meleg, megfontalt nyilatkozata,) mint
akkor, midőn elfogult valék — korántsem
a vágyakozás, hanem — az idegen gondolat
nehézen menő megszólása miatt.

Balondor egy lejárni elő vagyon én
most is. Intim barátságommal nem azt
mutatom meg, hogy mennyire szöbben
hívatok rám, hanem hogy mine, Miskolc
mily felekezetiesség nélküli, derék vanto:
szidóra hívatok a halvinista superin-
tendens, a lelkesek, a tanácsok nagyobb
része, míg rám, a halvinistára megyi
szidó hívatott. Szép ez, a mai türelmet-
len világban, s nelem annál szebb, mert
Miskolcban szöbent.

Általában semmi legkisebb érdeklődés:
deis vagy követelés sem vett én rajtam
erőt a ketek alatt, s noha örülök a
szöbnek, egy csöppet sem vert volna le,
semélyileg, ha ellenfelem győz. Mit part-
ember örülök jobban a visszavertt le-
letnek, mely avatban (nem áltatom magam)
már három év múlva yra elvehet, a mit
att a visszavertt és sennyevöl et megis nevel.

De harem éig nagy és vaját az átalakulásnak
kell törölni a párval keblében, mert azt
minden józan ember beláthatta, hogy az idej
választásuk sőt érdekel közjelenéget vesessen
fél s hogy az antisemitizmus s ezzel a de-
magógia oly sőt foglalt, melynek ellenében
minden harafias párna is valamit éppen
sövessegni kellene. Gondolom, látjátok is
elismerni ezt. Engemet az is szomorít,
(mert kövesse is bánt,) hogy a pénz úgy
dominál a választásban. Az ördögnek lehet
csak borsó öröme az ily szabad választásuk
féllett.

De erről majd rövid beszélhetünk később.

Édes János! Kérem Barba alovat taná-
csolt nagyon, hogy t. i. egyszerűen, hűhöz is
néllül menjen le chikolcra, érintetlen, látó-
gatásuk, sőt az hűhöz legjobban illő csöndes
magam megmutatásuk végett. Mily örömet szentem
vélnek. Parton főbbek aronban függőben
tartanak s "ünneplési fogadás"ra késülnék.
Tételek, hogy ez néhét határú lef a hőregi vá-
lasztásuk, pedig nem verecsék bármely is
akaratlanul ártani. Végre is függéslenek és
merezta isidőnk nem peresessék az én gyövelme-
met s ha most velem szent út a gyövesi párt, még
majd máson zálsék hű hűvűvel!

Minces: a alapja az aggodalmamnak?

Ha találkoval az én kettő hűgőregi emberem:
mel, tán mint a magad velem éj et mondhatni ad
el, (hat. i. szintén egy gondolkodó), hogy nem igen
kell már demonstrálni. Különben is soká van val-
tam hű, káprázó, vereglő fráter; a leányokat,
a dolgot veregetem s keményebb aton verecsék
valami hű érdemet verecsék. Nem gyönyörködöm
alban, ha szent út nek velem, azt verecsék, ha fo-
retnek valamelyre, sőt társma néllül is lehet.

Igaz! Add át Sumbati János barátunknak leg-
nelegobb kíváncsiságot ama füvés és vikeres pára-
ducsok, melyet ügymben szent. Soká van felegetem
el nekü jöndulatuk nékem.

Józan velod édes János. Addig is míg valóban
megsebesnem, a papusca is állal halálosan verecsék bta-
Károly

Budapest, 884 6/xi.

Kedves Jürim!

Baráti megbízás aelhoi levelet, ma beallí-
 sák Mehnert Vilmoshoz, az ide ért 15 db
 háziat fölvettem, arról ideiglenes nyug-
 tat adtam s a válaszra is ráírtam, hogy
 hi van hirtve. Csak azt a kívánságodat
 nem teljesíthetem, hogy a pénzt bérmentesen
 küldjem, Tompa = pénzt és éppen neked,
 a kinek adósod is vagyok még a "Stam =
 adós" című kölsemenyét. De ezt az
 adóságot — melynek kamatait fogadd el a le-
 vel bérmentesítését — paporitni fereszem
 s később, küldj nekem, ha van most, ha
 nincs, december közepén, legalább. is
 egy kölsemenyt, melylyel az y évi folyó-
 mot megnyithassam. Na lett át küld-
 hesz, annál jobb.

Ruppant sajnálom, hogy mikor itt vol-
 tál, nem találkozhattam. Akkor egy vi-
 reselési gondolatban viadaloztam s Lajost
 úgy mondván: ha időd marad az Arany
 Laci ebédje után, akkor meglátogatni, nem
 is voltam éppen buzgó eljövésében.

De foglalt én látni, tán még is ebben,
 Miskolcon.

Jósen veled, édes Jürim. Füzelem nemes
 tartalmú pincédet, melyet a kölcs (Szulai) erre
 föl nem ér, de az engem igen. És egyben legalább
 különöleg vagyok nála. Állal igaz barátai:
 Várnai K.

Budapest, 1885, febr. 5.

Kedves Jósám!

Csal ma küldhetem meg az ide mellékelte nyugtatványt, mivel csal ma délután kotta el Latványt, hi a napokban ha vár is, hiába vár a háiban, mivel én fagydagamos lábaim miatt nem igen járhatok le, s ha kell is rövid utat vennem, csal mint egy vén Bachbeamer kalucóniban, gamásliban csoroghatok, a kalucónin belől csúnya nem lévén. Még a feleségem is öveggel, láncom is áruán farvangel, mert supány nem megy erre a lábra. Bay, mert vasárnap a Kisfaludy-Társaság körül esem olvasnom kell egy kis novellát, a lepiró selőháiban pedig jövő héten esem át a politikai füzességem, qua sünök, a főrendi ház kérdéséhez sülván is csupán a törvényhatósági választás hátrányait fejegettem. Akhera még is csal meg kellene gyógyulnom, mert ha a lábbeli sörít: az ördögé az eloquentia.

Kedves öregem, nagyon megörvendek ezzel, hogy mig tavaly csal az egy „Siamaadás” jutott sölöd lapomnak, az idénre már háromat küldsz. A „Kalász” nagyon esembe juttasott a háimori tó partján. Hogy ezzel leidehessem az évet, Szász király „Feli alkonyát” átalkudtam a 3-dik hámba. A leírásban levőkre fővény vagyok, mint a miskolci pinceurak a legjobb assúira: tartogatom. De bir azt nem lehet tartogatni sölög, mint az assút, mert ha nem is romlik meg, napvilágra vágyik, ezért lévén megírva. Szerény hennarriumát a napokban megküldöm, de a posta utalványon nem küldhetem meg aly melegen, a mint kívántam.

Kedves János!

Köszönöm süves bizodalomadat, melylyel az asztalán intérett borsodmegyei ügyben hoztam fordultál. En már sübb nappal elévült refertáltam arról Tiszának, a ki haragudott a bal: lövésért, elmondtam mindent Barossnak, mely kerlelnek, még pedig — mint ha egyként gondolkodunk volna — mindkét melnak ezt mondan: „Ilyen el után nehe nemünk Borsodban kormánypartialnak maradunk, mivel vel: balik nem lehetünk, kedveslenül öveseffül a kezünk et, menjen a dolog, ahogy megy.”

Tiszá Kálmán nememre is utal, hogy mit nem informáltam előre Telekit. Megmondtam neki, hogy arra három akom volt: először, mert Vadnay vagyon, v Vadnay van sübban; másodsor, mert fél ve seheltem, hogy egy körvényesen végzett és kijelentett válaftást meg lehetesen vammisiteni azon az alapon, hogy eredménye egy embernek nem veszett; harmadsor, mert decemberben a szabadelvű part egyik külséguesséi ér seherlesen a patikaengedélyek veményi és nem közegevégi ügyi érdelkül való osztogatása miatt egy megtámadtam az y belügyminiszer, hogy Ex: cellenciád lépett ki a védelmére, mert a klub az én támadásomat helyeselve; a belügyminis: ser pedig ezt nem felelvén még el, én süle nem ker kesek vemmít. De igenis megmondtam Tibád antalnak hármosor, hogy így air anak a borsodi dologra, mert bay lesz, ha a válaftást jóva nem hagyják, v Tibád kesse is akkor annyit, mint ér es emre adtak, hogy a favarási elnököket kihallgattatá, vagy is nyilaskvatai: kat beker te. Elegg bay, hogy egy ref. püs: pük viavának nem hittel el.”

Tiszá belátta, hogy fennsehányás a nem jog: sült v én át is, Gernátont is, kinek erős be: helyása van rá, félkeltem annak előmordita:

várta, hogy a helyesebben informált miniszter
ne röszke belátni a megsemmisítés elhárított
véltit. Barcovnak már azt mondtam: „Kutyá
legyen sübbelőr, miszkolcon kormányzói felült.
Sübbeli nem lehessen, dühös mérvélt ellenzéki
nem bírni lenni, reszálak, megelégtelve a kur:
mánpárti gyönyörűséget”, a mire Barcov azt
felelte: „akkor meg én nem alvatom el minden
reggel, pogácskát, fűtőmat megstara, a „Fővá
rosi Lapok”-at!” Kérdése: majd igazán inkább
szülőiben a dolog.

Tegnap délután Lajos jött hozzá látogatónak,
ba, elmondva az általa hangulatát és azt,
hogy se felhűldés nem a két iratát. En azt
később kaptam meg az iratában.

Ma reggel az ülésben elvégezve egy kis mis:
kolci kuth. iskolai gyűlésen szex felszólalásomat,
gr. Felelőt kihívtam a miniszter-pubába, el:
mondtam, hogy mi vagy nekünk, mert azt
hogy hi vagy, azt jól tudja, his ő is megadott,
mivellet én adogattam ki valaha a Fővárosban,
astás felulvárást tartattam neki a leveleiből.

Meglepett, ahogy megült juthatva. „Tudtam,
tudom, hogy el van hibázva a dolog, igazán
rell ratta. Össze is fűttem Péntök, (és a
min. tanácsos fogalmata azt az orszába leiratot),
ne félj, megnyugtattuk a megzét.”

En azt az ülésen rögzítendő közzésem Lajossal,
a ki meg elmondta, hogy tegnap este hullkasan
fűlt Sübbelgyűléssel, a ki elálmélkodott az ügyes:
lenségén.

Sübbel, nagyobb lármával nélkül lef. rehasztál:
ható, az ügy. Egy hónap pedig marad belüle
meggyűlésen: várható megsemmisítése amas indok:
látlan ágarvadásnál, mely azt a bört is előides:
se, mely azért is bántó, hogy ez is vesztési:
vagy hiszzenek arányban.

Igaz! Vadnay Bista azt nekem, hogy a minis:
ternek eszövlésén ki az ő helyettesítését a vá:
laftaság az eszere, ha megmered a miniszter
leiratánál. Ki abból a felszólalásból kérés,
hogy az új válaftas elhúzódnaként fejezemberig
s addig végény legénynek bayer presés nem
kapni. Mára én hiszem, tudom is már, hogy új
válaftas nem lef, mégis a levelet oda adtam

a miniszternek annál fogva is, hogy látszó,
mennyei e nem Vadnay = ügy, vagyis nem helyi
ügy, hanem megyei jogú kérdés. Ha tehát
se salálkornál Vadnay Bistánál, (a kinek én
akkor vagy csak akkor, ha baya van,) mond
meg neki, hogy teljesítem kérdését.

Levelelem azért is kíváncsi, mert ez hiddél
fűlt arra, hogy én is a helyi miniszter
egymáshoz közeledhesünk, és nekem nem
magamért jó, (mert én ugyan nem kérés ma:
gamerént semmit,) de másakért, a kik a jó dhis:
kulcsonból bőven jelentek nekünk kérésre való khal
s én ha csak lehet, veszem az ügyekben eljárni,
s a helyi gyűlés hivatalát a csak Főváros
fordultattam.

Most pedig, édes öregem, én is kérésre valomire.
Siemere asszila azt mondá, hogy aszjúlóral
maradt nekik miszkolci vinkáris eszényük ne:
hány, s abból ki is kurtak már sübbel, de aulat
a tutor nem váltá be. Kérde tehát, hogy az
ügyeket idegen társ is vajon beváltaná-e, ha
ő ereket a miszkolci Siemere-völgy alájár
adná. Az én kérésem tehát az, hogy ha meg:
tudval a dolog, alhalmitag ird meg nekem, hogy
én át értesíthessem. Faj éhóraslan vagy, de
azt hiszem, hogy elavult már a beváltás igénye.
De ezt is birtokan kellene tudnom.

Végül pedig most kíváncsi vagyok meg neked fűvenhél
lányom eszövlésére fűldött jó birtokátokat, mely
leveleket. Édes fiam! mondhatom neked, hogy élesem
minden baya, val munkája meg van jutalmazva nekem
arral, hogy életem kíváncsi: lányom megkapta a vörösköl,
a mit kívánhatott. Én nem csak veszem lányomat,
hanem tisztelnem is kellett. Kéves fűt tanúl annyit és
ugy, mint ez a művelésére vagy lány, ki való
telejét áldotta arra, hogy egy Bosquet v. szőlőben
gyönyörűdjék. S nem azért tanult, hogy tudás legyen
es brilliáson, hanem mert lelki fűtése volt a fűp.
(Kifén, ha a fiam sermett volna így!) Lányom igai
kérés, idám és művelését váha nem fűtőgató, egyfűt
es ruhám v. sebt mindíg, birtok reparáló lány ma:
radt. Kídd meg, levek lány érdemi vagy meg a
bldozágot, mint ő, valamint azt a jutalmat, hogy
veszt művelésében egész életem át háfnat veszem.
A vörösköl volt iratja. Fűt fiam, ki már 10 nap
ata Bélen van náluk, írja másodnaponként, hogy
milyen bldoz együtt ez a két művelt és gyönyörű

ember, valamint azt is, hogy noha csak három hese
ismerik lányomat, mennyire megszeressék mindjárt,
a bécsi körökben. A Concordia-bálban báró Bech,
a tábornok feje, egy óráig nem mozdult mellőle, oly
hűvösen hallgatta csigergését; két fiatal nő: báró
Dreihahn eredei és Zully + bonyol aron al
barátnői lelt, s közelebb a vajai követ elédje
az asszonyt válassza átál himondtál: "die
junge Ungarin soll Präsidentin sein". (Mivel
republikai követségél vultak, s hár asszony ninc.)

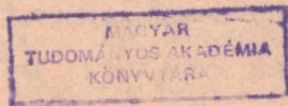
Fibort is elcepelsék pár esélyre, s azt írja:
báró Resorffleimál veltem csak kapnát jól, hogy
tudok nemetül és francián, és önöm apám, hogy
tanítottál. Előbb látom, hogy ez a jó szerkesztő,
sajnos, de lusta jellemű. Itt is becsúszott
kap a nővére dörnyeresében. Ezt engedjük be-
len maradni még, a hová mi is félgyűnk még
a híreket megnyitva elült, mert aztán vöm Svajci-
ba, (Bern és Bente) ismét meg, hogy megismeresse
anyjával, rokonával, a Soumweinschek és Hall-
vyllokkal.

En édes Jánosim váhat áldottam e frigyre.
Karmindét ezer forintot adtam rá — cupán lányom
pénziája üggett, mert hiszen egészen tálem függött,
hogy a 20,000 ft kanciat a báró segele, a kisel
ma is hatannyja van mint nekünk s anyja halála
után pedig húsiannyja is lesi, mint énnelem. De
mivel lányom igazán boldog s mivel én tudni
ha kellene, egészen vegegy lenni is, örüendek,
hogy velt mivel előmorditnom lányom jövőjét.

Jól esik ezt megírnom neked, ki apumát s
anyamát is szeressed s e révén szeresed: és
éillettél írhatod neked, nem vajnálvá vem
papírt, vem betűt, mikor az is lettö költ van
csak a válaftás, vagy lemm hallgatni a "német
orhúgi inséges cengerészek" üggett, vagy itt a
házi iró vubájában távalról diszturálni
veled.

Te megbocsátod, tudom, hogy a megyeiügyi
referálás után egy kis apai érdeklődésem;
nem visselem azt, mert peresessé sermelle.

Jóven veled édes Jánosim. Még jó mesze az
idő, midőn magam az ósvara fölvetélhettem,
addig veled

Bpest, 1890 febr. 15.

igaz barátodat:

Várnay

Kedves Jósium!

Hálásan köszönöm fiam elhe-
lyezése ügyében írt előleges értesí-
tésedet, s még inkább ama vissza-
igértettedet, hogy gonddal leszel rá.
Amit azonban arról írsz, hogy a
belügyminiszterrel Albert eszem ki:
alhalmas írt félreértesen alapúl: a
belügyminiszter a főispáni titkárt ne-
vezte ki s erről nincs és nem is lehet
szó. Fiam közigazgatási gyakorol
lesz, s e tekintetben a kinevezés
egészen a főispántól függ. És a gyá-
korlat minden megyében s így mond-
ta ezt nehem fél órával ebből maga-
gr. Szapáry Gyula.

Ekkép, ha majd jövőre leszel engem
arról értesítendő, hogy a fiút, ki még-
zett jogász, van egy rigoróruma s letette
jól a katonatisztis vizsgát is, főispá-
nunk hajlandó közigazgatási preside-
gyakorolnak kinevezni: akkor én
vissza a fiút bemutatni a főispánnak,
nehéz s a kinevezés még kell. Aztán
győzőkészen be a megyébe és vol-
gályát a beülésében.
Ugya köszönve süssegedet, üdvözlöl
tiszteelő barátod:

Budapest, 1892 okt. 7.

Vadnayhároz

A magyar nyelv "megtérítésgaz" és szelíd ar mutat an.
Jegyzet volt am mda. Szlovák, de ha ing de
maga a szlovák, ha két nyelv a főszlovák.

Kedves Jónim!

Szinte röstellék már neked
fiam ügyelen alhalmatlanodni.
De a főispán irtál maig vem
kaptam választ, (ugy látjuk:
e tekintetben nem követi az angol
szózat,) s csak a te szíves üzenet
nyugtatód után értesültem arról,
hogy fiam beüldözheti hozzá a
folyamodást.

Ime, te hozzád küldöm azt,
mert nem vagyok arról tájékoz-
va, hogy cheskelra vagy pedig
A. Isakara ellenese hozzá a be-
velet címernem?

Te leszedi aly jó, hogy át-
datod a főispáni titkárnak
vagy tán ez úgy nem megy fe-
ledésigbe.

Egyszersmind tetézd jóágotat
még arra, hogy egy lev. lap
hátán írd meg: vajon a fiúnak
ott kell-e lenni a gyűlésen, melyen
kinevezése be lesz jelentve, hogy
— ha kell — a vizsgálati esküt le-
tehesse.

Szerfölött sajnálom, hogy ez az ügy
ily haladékat szenvedt, mert nagyon
szerettem volna Tibor kiskulcs-
vörö és véleményem bemutatni.
Mig most már csak levelezésem
fogja magával vihetni, egy részt
mert váladnom kell hideg, és is
időben való utazásról. (még a tartal-
veit ut után is újra négy napig most
éreztem a bal lábam fejeben,) más
részt a politikai világ miatt nem
lehet most mozdulnom. A tény az, hogy
a Kabinet világ jól van utelve, és ma
esetleg már vissza Szapáry és nem

tudni e pillanatokban még, hogy
lemondás és milyenféle lemondás
lesz a következő. Lehető a párt-
váltás is, mely ha beáll, hetek alatt
fog csak tisztába jöni. De az is lehet,
hogy a király, ki öregregező nem akar
a ventatgyával megharogni, dokumen-
tálni riványát elűzte, hogy a polgári
kormányzatba a viszonyok lényegére
miatt velle lényegesen beleegyezni.
Sóval nem hiszem, hogy e közben, mint
párttag, elutarkatnám. De ha lehető
lesz, mégis szeretnék én is menni a
fiannal.

Csak egy lev. lapon kérem utasítás-
dat, hogy Tibor mikor jelenjék meg
kiskulcsom.

Kedves nóm nagyon kívánni barátai
résztvevő kíváncsiságát és üdvözl.

Pál úrnál délebb voltam, most már jó
disputáló kedvem van, de ma erős idő
lévén, nem vesztett rá. Reméljük közölését,
mert igazán magára, és az nem árt, ha ki-
vált mellette is disputáló lesz.
Minden jól kívánok neked, kedves János,
tisztelevő, igaz barátod:

Bpest, 1892 nov. 7.

Vadnaykai

Kedves Józsim!

Barátságodnak az a nemes melege, mely hi-
nyomtatott külteményedből és küldött távirat-
todból áradt rám: olyan jól esett, hogy nem
hagyhatom azt a legmelegebb hőstűnet nélkül.

Itteni íróbarátjaim is igen jól tudják, mert
eleget hallották tőlem, hogy az íródalomban
nincs senki, a kinek engemet olyan igaz szeretet
kötne, mint te hozzád. Természetes ez, mert ez
érzés magva egy valóban gyermekkoromban esett fo-
gyékony szemből s már akkor kikelt s arította a
nagyraébredés folyását erősítette. Nagyon jól
esett ezért neked itteni íróbarátjaim ama színgé-
sége, hogy az "Emléklap" elejére a te külsőme-
nyedet tették. Az "Ávas" a "Jérus lútyja" -
ez a levegő mindennél kedvesebb neked, s
mivel ágyam fölött nyugsz és át a Ligei
"Dícs: Sűrű" je függ, nincs egyenesen ez este sem,
hogy oda ne gondolnám magamat, miközben hány-
szor jöttél te is eszembe, mindig úgy, hogy mily
bűbösen indultál te a szíved után, midőn még
ifjúkorodban hátra tértél innen.

Nekem nincs akom panasza a sor ellen. Sok
munkával telt el életem, de ez öröm volt neked
s az lesz erőtől is. Vigyáztam a tisztességre s
rendben tartám anyagi ügyeimet is és sikerült
sok derék ember nehézségét megnyernem. És mégis,
jól irgo nálam kiváló öndör, a ki elégsé ismer,
hogy a zavar, irgalmas világban is misztéri
embernek iradjam én magamat. Főleg H. S. éves ho-
rom óta, mert addig engemet is nagyon hátrár-
tatott a fővárosi élet. De hogy az akkor
várakozás mégis csak az Ávas alján van neked:
bizonyítja az is, hogy fiamat (vagyha ne hiába!)
oda küldtettem s mindig nagy az örömem, midőn
csáthorát ott irgo, hogy igen jól érzi magát s
hőstűni, hogy róla is gondoskodtam.

Az az ünnepély, melyet író társaim itt nehe-
zen rendeztek, engem igen meglepett. Gondoltam, lesz
át hat lapnyi emlékirat és az asztalnál kúsz-kúsz-
ni fogok. S lett egy csinos album és számtalan
más tárgy lakoma. És utóbbit elengedtem volna, mert
nem lényelmes tovább árjába jutni, de az "Emlék-
lap" nál azért én örülök, nem a sok elismerésért,
melyet én a maga érdékére tudok lefelhőzni, hanem
a szerkesztést, mely benne nyilvánul örege és fiatal-
ja részekről. És nehezen igazi jutalom, mert a kit-
a tartás vala szeretnek, az még sem élt kiába. Öt-
memet felvára az is, hogy az egész oly írói kör-
ből eredt, melynek én ugyan fiatal tagja vagyok,
de a melynek létszámát két év alatt egyszer sem le-
sem át, sok dolgom és kevés időm miatt.

S hídd meg, mégis a lakoma alatt, mindig akkor
dubbant meg igazán a szívem, mikor miszkolci társ-
vatazt olvastam föl: társad, a habadelvű párt elnö-
kösköd, Barnátal, a pulgármezei, dr. Pappertól,
Kien Kálmántól, a Borsodmegyei Lapoktól, vat. Ellor
is értem, hogy valaképp mennyire miszkolci vagyok.
És leszek még inkább, ha a mandátum nyugtáz
megszabadulok. Különös, de igaz, hogy bár én való-
ban hűsülök a miszkolci ker. többség trójá
bivalmára, s bár nem egyszer akartam örömet a
diktálás is, a pulgártársak ügyben való feltárást is,
de a pulitichához egészen nem bírok felni a lelhem,
s most is, mikor megkérdezték tőlem a rendezőség,
hogy híjának-e a lakomához képviselet, azt fe-
ltem: vala a barátom, jó akarom kötni, de
nehezen mégis kevésbé leszek, ha csak irók, művészek
leszünk együtt. Itt után annyira tulajdonba vittem,
hogy Hegedűs Sándort, Láng Lajost sem hívtam
meg, a kik után üdvözlő levelükben neheztalán
is írták, hogy nehezen fogamuk lett volna, mert
valaha a "Hív. Lapok" sürgalmas dolgozó társai
voltak.

Attól, hogy az én talmi-pulitichusságom vezet
erjen, azt hiszem, már nem vala nagy válasszal.
Báró Radvansky Sára tegnap azt a hírt hozta,
hogy miszkolci elvtársaink tartanak a későbbre
halasztásról, mert így történt vesztésnek. Én pedig
szelídséggel selyesen a miszkolciak kívánságai-
hoz nyabom magamat. Miből a meghívást meg-

lapom a kormánytól, lemondok és ugyanakkor
miszkolci párszelnök címnek is elköldöm lemondó
leveleimet - közzététel végett. Azt hiszem, a ve-
mely es megjelenés félősleges volna, akkor be-
védelmet kellene tartanom, már pedig egy lemondó
kormányt a beszéde nem vala embert érdekel, mert
az az érdelem felülgyei válnak érdekes személyekké
az az érdelem felülgyei válnak érdekes személyekké

De a mint kitavasodik: viesen foguk miszkolci.
Részint, hogy jó ember címmel keret vesztet, re-
sint, hogy hímat Erősen megnevezem s fővölgy-
bíráját, a ki igen jó iránta, megismerjem és jó-
gát személyesen megköszönöm lesem.

Alkor majd összeesenditjük poharunkat a János
kútja fölött s iszogatni foguk lecsóbitni a kis
"meltóságos ur" at is, a ki már ugya díspatul,
Lányfalur a jár s egészen jól van, de lakomájára
még nem szabad.

Jósen bizony, örömmel gondolok rá, hogy nem
még képviselet foguk majd ott. Vidamodomat,
barát: érdekesemet nem magyarait, a kik fel-
kötélek látogatásukat nem kell eslekednem
verényvára, s Csabnai Vitéz Mihály fővölgy-
bírája: "Mint egy Ruszsaan Ermenoville-be,
ember és pulgár leszek."

Adidig is, míg ily nyüzsölen minőségben áll-
hatalmunk edé, kerlek, tartó meg ama nemes
barát: jó indulatodban, melyet én ismerni
igen, de megköszönni és meghálálni vala sem
tudok.

Jósen minden áldását kívánja rád szer-
keszt, tisztelettel

igaz híved:

Vadnaykánál

Budapest, 1893 jan. 12.

Hedves Jósim!

Jó szíved sermészetesnek fogja találni, ha tégedet, mint kiben legjobban bízhatom a megyei urak közt, kereslek jól legelőször is fiam jövője érdekében.

Legközelebbi kiküldésen jártamkor a Wüppán urnál nem jelszhessem még be ama szándékomat, hogy Fílv fiamat ahajson Bonodmegyében kinevessem közigazgatási gyakornak; mert akkor é még nem tette le a tístí uingát v így nem valék teljesén búttos a szándék arannal való kihatározásában. Séggenek settem volna ki magamat, ha ő esesleg a tístí uingán megbukik.

Most azonban már tisztán áll a dolog. A uingát jól beette, örömesen, pár hó múlva vadász = hadnacy lesz, v haza érkezvén evően és eszve: gesen, pár hét múlva indulhat paradizum Bonodmegyébe.

Sondorvodom kell azonban, hogy lehesseges-e: díjas közigazgatási gyakornak kinevesése. Érdékemben állana ugyanis, hogy ne ingyes legyen, mert egyfelől magát is lúsdítaná a tudat, hogy munkájával már

valami ismét keres, de rámm is jó volna,
mert a fiú távulí önkényesvége, (vagyis
a nemet is selges elszájtatára) 1000
fronba kerül; most civil ruhában, jár
hő műlva pedig katonatisztivel kell
ellátanom, így rámm is könyörögek,
ha csak hátrululaggal és nem selges
ellátásával serhelem a ludgesemet.

Első kérdéssem tehát az, melyre
szöved vüves válaft kérek, hogy is néz
meg: lehet-e még a meggyi hivőlmények
hüit az, hogy ő díjas gyálovat lehesen?
Van-e erre földület?

A második az elhelyezés. En Siegesy
Zsiga melle' miskolcra ueresszem volna
adni, de Zsiga habarágyn vult u ele
nem beszélhettem.

Fibor pedig maga is jobb ueret:
ne talara menni, peldaul Sienyiterre
Vadnay Juván melle', hogy reuunt
a dolognak, reuunt a meg hátulav
második rigorosum lesehesei enek
pubban neki felüldheven.

Mivel te ugis iuejüsi a fői:
pán urral: légy vüves tále ereh
felül tájékozást ueremni és nekem
art labaromra (10. magyaratra, 23)
megírni. Par hétig a fiú itt nálunk
piheni ki a nagy hadgyalvat és
az evi önkényesredek faradalmait,
u artán - ha bitató érvesest
kaput - levisem miskolcra bernu-
tatni a főispánnak és neki u a
diknek meg kell.

En azt hiszem, hogy jó megalvut
adhatok a fiúban a meggyi uolgalatára.

Van esze, alvasatvaga, a u tilusa jó
u a "Fü. Doyul" = ban is minden igaitai
adhattam ki "Vadashujlar" am alatt
irt katonai tárcait, melyiben viakmai
tamilsag is vult. Tud jól nemetül, tud
franciail, u ahaz mar valamt sem.

A meg sermehesek, ha én a meggyiben
ahazamra uolgalatát. Azt helyeslem,
ha a rigorosum lesehelen g falen leh,
ahul nincs varosi uolalvuis és is
sübb ideje marad a uemlarsu. Kezabb
at lehesne helyerni miskolcra, mert
a köpönt elonyis lehesne elömeneser
lere.

Kedves János, ne vedd uor néven,
hogy apai gondommal segedet is ser:
hellek; de er első uilágba indit is:
nál uühsigem van a te hiles
tunavul és jó vüved támaszara.
Te a főispánnal igen hivalmu labon
allvón, a uile kaputt válaft után leg:
pubban is utasit hatu és földulagvut
hatu.

az mit irni füves lehel: a uerint
fogut ulekedni.

Magamat és fiam ügjet tapantalt
szués segedbe ayánva, uagut

tisztelő, igaz barátod:

Vadnay Károly

orv. lepristelő.

1893. 7.

Kedves Jössim!

Nagyon köszönöm szíves tudósításodat. Vala-
mint azt is, hogy a fiút áttették a fővárosi
rói hivatalhoz, mint ahol több dolga lesz. Itt
a fő, hogy ez legyen neki sok, mert a munka
nem enged időt neki a gyakori unatkozásra és
a klubban való tárttyúgatra. Sőt tán eleve-
nitni is fogja becsüségét, melyet valóban igen
álmós állapotban hordoztatott eddig. Becsületta-
das és értelmeség megvan benne; de bár az
igyekezet nem szar lábon jár nála. Valóságos anti-
széber, a mi épp oly baj, mint más viláorégen
a minden áron való kikapcsolás. Bizom azonban,
hogy a városi levegőn, ha belekap a dolgozba,
majd csak iszi valamire. Hanem a "tiszteltbeli-
ség"ét úgy szeretném, ha gyorsan kútelérne a
dolgozra, mert nem csak pénzért kell dolgozni, ha-
nem a becsületért, meg a jövőért. Frettem en át
elég jól, (az ideit két első hónapra is 260 font hűd-
sem már neki,) és csak azt kívánom, hogy szolgá-
jon meg érte a messzinek és magának.

Kérlek azonban, hogy ha ez elhelyezésben kis vé-
távalabl esett is véled, ne vedd de róla a vémedet.
Okt, hogy a kövülésüdre e véli időben nem tá-
radtál kúrásh, saját kényelmed sekincesében akosan
szeltesd, de bizony mi nekünk, kik szeretünk, kedves lett
valna veled ismét néhány órát eltölthetni vidáman.

A kis "méltyóságos" egész lüben megpuhult. Natalt
rá a leveled, melyről nekem is becsült. De meg jó
furfangosan magam is véget ütöttem a mahacs fe-
jébe. Homoly léppel riasztgattam, hogy a turbulens
részt Apponyit keresné elvülnék. Váradi Antalt

titkárnak, a mire ő azt mondta: „Ne mondja!”
mert még Apponyit is vereti ő akkor lepest, ahogy
Váradi nem veresi. De megszokásának fioka
az a teljes és alvó megszokódás, melyet mi
—miltlör: ellenfél— az alapvető magyarázatát
felvető ülésein tanúsítottunk. Előnyeltük mind az
igarságunkat, mert amilyen brutus igarságunk
volt, hogy aztunk mi már a penitenciáról nem csak
a győri kistélelő: valóra, hanem a Szász Király
(Károly) karari víremlékére s az ösvelet Pál
úr minden skrupulus nélkül utalványozta is.
Szíveti, az örög, rá is gyűszűt egy ellenfél: léte:
óra, hanem mi a habátját rángattuk hátulról,
hacsup a menyhőbe az igarságunkat, az már ugy
is érvegyült. Sival ő is elállt. Maga Bálur
is elismerte a nagurbán a Görgeyélneil éberett
thea: esélyen: hogy a sörselek után lehessen
volt meg nem maradnia. A társaságnak pedig
bírój jó, hogy megmaradt, mert nem tudtuk
vlna helyére kedvünk verenti embert ültetni,
mivel Szász Király irvalalmi értehet az ifjabb
urak sörnyű igarságtalanul kicsinylik.

Derék volt, hogy az újra megvalósított elnök
a ringuliació brutusba a mindig tával levő
gróf Siecsen helyett Apponyit ajánlta. Illes után
terdesek vele évödni, hogy ezt a teljes kienyesite:
lődes bíróságunk is elekedze; én pedig a főrendi
ház ariszokratikus szörumpáló hatáskörök
tulajdonitám, hogy gróf helyett csak egy más is
gróf kellett neki, ha más nincs, akár Apponyi.
Sival jódehűleg jött rendben minden, a min
örök van örölni mindarolnak, kik igarsán vereti:
jűt ezt a széphaszományú Társaságot.

Sajnálom, hogy Lajos — mint iról — lebrepit az
állapotban jűn a csatásérre. Isen ögya minden
hársékonny igalomtúl. De alvó lef, ha maga is vőgy
magát utál. Igaz, hogy barátban, hitverben és párt:

vererben csatásni reserves dalog; de végre is em:
ber marad ő pártverer nélkül is. Továbbá a ki:
lítás nagyt javult s még az alyan neki lólon:
dult utógi hecc-taplan is, minő Iurba, ked:
már az inlölonditáslól való jűanulást. Palonyi
pedig kénytelen volt a palgári házasság hívei
közé állni. A klerikális mágnásokat keruhangosta
a hír, hogy az udvari méltóságok elmaradnak
a vitáistól és szavastól, a mi csak a király
akarata lehet. Fr. Lichy és gr. Károlyi Tsch
(f. r. alelnök) barnak is néhány sörnyű sörb:
En ugyan ezt optimizmusnak tartom, mert a sok min:
dofele vélelemvög közepett néhány sörnyű sörb:
sörben bíri soka sem lehet; de az jó jel, hogy
az alyan paraisörös ultramontánok is, kik egy
hinnappal erelett hatvan főrendiházi sörbörög:
ben bitak, ma már nagyon alá szálltak reményük:
ben s tiz sörbörögét emlegetnek.

Az utóat Károlyi Sálur keddi pítene. Az ő csapatsa
volt, mely esnap a „Pesti Napló”-t megéssze. Kört
abban tárad, hogy Apponyit a Sándor: utrában ab:
zugeltassa. A mulatság neki való, hanem a klubbán
art mondják: se baj, hogy ha esper nem csak
mi kapunk abzugot.

En ugyan — mint iról — már csak a partitól né:
zem az iszapos hullámokat; de a milyes iszap:
vak ultak már eddig is, bí a parton is be:
piskulták az ember habátját. Persze, ha az em:
ber a mederben uszok: a tereket érnek s az
vosszabb vlna.

De hogy egy csomó fényesedő urnil kiderült,
mennyire talma: arany, az tán hasznos a jűvőre
nére. De meg az is lehet, hogy maga a parlamenti
háború komolyabb és dereliasabb lesi, mint a
hársai elvcsatárvadás vála.

Magamat beves elvcsatárvadás ajánlva s neked
minden jűt kívánva, vasszól

Budapest, 1894. febr. 18.

igaz barátod,
Vadnay/Karoly

Budapest, 1894. dec. 11.

Kedves Józsim!

Nagy örömmel olvastam tegnap a "Pester Lloyd" eszi lapjának első vürgönyében azt, a mit előre tudtam, hogy a vármegye egyhangúlag tüntesett ki tégedet legnagyszerűbb bírálmával: az alispánsággal.

Rég megérdemelted ezt megyéinktől, melyet eszmélkedésed óta aly hön szeretet és aly sok idő óta nemeseen szolgál.

Adjon az Isten új tiszted viseléséhez mentül több erőt, egészséget, kedvet.

Gyulai Bállal, ki közelebb meglátogathat, az utóbbi időben is sokat beszélünk rólad, s ennélül én közelebb forradalmi műsáddal is újra foglalkoztam szerkesztéssel, mert a Beöthy Isolt "Magyar Forradalom története" be tanulmányt írtam "A forradalom kultúrájáról" s annak egyes részleteit az academia ülésén is felolvastam.

Mint gyámot, megnyugtatólag, hogy Nyilas Samu árvajának a veszélyegyleti Bizottság az eddigi végelyt már a novemberi ülésén előjegyzésbe vesesse, a mi annyi, mint a bizonyos megszavazás.

Olvastam, hogy fiamat maydan megválasztandó algyűlésint emlegetik. Szeretném, ha gyűlést vehetne. Ha érdemi: gyánlom át becses párttalálkozásra minden jót igaz szerkesztéssel kíván neked

tiszteelő barátod:

Vadnay Károly

Kedves Józsim!

Nagy érdeklődéssel olvastam az alispánság kérdésében tartott értekezlet tüzetes leírását. Tudtam, hogy marasztalni fognak, de azt is tudtam, hogy ha egyszer elhatározta a visszavonulást: hiába marasztalnak. Komoly férfi nem azért állapodik meg magában valami komoly dologban, hogy keresse magát, s aztán mást gondoljon.

De a mód, amint marasztaltak s az a melegség elismerés, melyet ez alkalommal is egyrésztelműleg fejeztél ki: ha nekem is, régi tisztelődnél s igaz barátodnál, valóban jól esett a távolban, bizonyára melegen hathatott rád is, a ki élő szívben hallottad. Végre is távozásod küszöbén örüendős arra gondolnod, hogy szülőföldeden olyan vármegyét szolgáltál hosszú ideig, mely tudja méltányolni, elismerni erős tudásodat és ritka érdemeidet, köztársaságot általános szeretettel párosít személyed iránt s eleven érzése van ama ritkán előforduló jelen: vég irányában is, midőn egy hiváló elme és tall a megye szűkebb körű szolgáltatában országos hatást tud gyakorolni, midőn neveseteseb események útján arra alkalom nyílik.

A te műveid tollad bizonyára tartósabb

emlékeretű lesz a mi vármegyénkben, mint
a jó öreg Palóczy kacsaringós nevére-
ségű, bár a maga idejében jól fogó pennya.

Ertem azonban, ha bele fáradva a sok,
mindig szűrséges, de nem mindig lelkes ve-
rinti hivatalos munkába s a sokbajú kö-
zösségtől és mindennapi dologtól nem
élheve olyan nyugvott függésben,
minőt épen a hosszú tevékenységű fer-
fiak érdemelnek meg legjobban életük
utolsó szatárá: az alispáni működést
— bár még elég korán — másmal enged-
et, amikor mégysz, midőn csak egy em-
ber kíványa: te magad. Festi épsejében, mun-
kaerőben, kedélyed s tehetséged érett ve-
lésben vonul vissza, hogy még sok évig
élvhesd a legbékésebb örömelet: az elme
gyönyörűségeit jó könyvek olvasásában és
ihlet verinti poetai munkálkodásban, vá-
nyaidat megszábadlító kedveslítő nyújtól.

Ok egyszerű életmód, melylyel mindig beér-
ted, a kedves nyugvott álláson, melyet te
szerencsés vagy szülőföldeden, emlékeid keves-
tanyáján élve, a természet szépsége, mely
iránt mindig fogékony voltál s jó szívvel
szeretete, mely verőfénylent hat a lélekre,
— míg a ti nélkülözni kénytelen, folyvást
„fázik belől,” — mindez a földi jó bro-
nyára igen valóig kedvesse és reménygyé
fogja tenni öregkorod estendeit.

E tartás és napfényes ösztön nem csak
lelkem mélyéből kívánom neked, hanem hi-

szem is nagyon, mint az orvok természetes
akozatát.

Várd el nekem, becses barátom jó in-
dulatával, hogy mindert neked most hi-
is fejezni benső szükségemnek tartom.

Ha remélem érdeklő veretne, akkor bizony
nem gondolhatnám most különös megnagy-
vással arra, hogy a hivatali térről akkor
vonul vissza, midőn fiam — harmadféle-
megyei kadétkodás után — választott tiszti-
relővé lett, a kire nagyon ráférne, hogy
burditó példaként közel és folyvást lássa
maga előtt és fölött a férfit, ki köztisze-
let és vereget magas fölére jutott, mert
az élet földadatait helyesen fogta el, tehet-
ségeit becsüldéggel erősítette s pályáját
nemes munkára és kötelességek hű teljesítésé-
re alapította. De a te pályád hatása, va-
lamint jó indulatod, kiterjedhet rá elvoni-
lásod után is, mert hisz te hivatala vagy
rá, hogy vármegyénk bölcsé, „örög ura”
légy, kit szentjéteri magányodban is volan-
fel fogna keresni.

Ok utódodul kisemelt Tarnay Gyula te-
hetségeit és tulajdonait közelebből nem is-
merem. Telül és it azonban annyiban szeretem,
mennyiben a nálunk már-már nagyon is elha-
rapódzott üres gentry-dölyföt ez a választás
nem fogja táplálni.

Minden jót kíván neked szívből,

tisztelem barátom:

Vadnay Károly

Budapest, 1895. febr. 11.

Budapest, 1902. május 3.

Kedves régi jó barátom!

Lelkem mélyéből kíváncsian kísérem üdvözlésedet. Hisz annyi kedves emlék köt hozzád, ugyiszlán gyermek korom óta. Tarts meg továbbra is meleg ragaszkodásban. A gondviselés a dolog meléd mentül több örömet és érdemben gazdag életed alvnyán. Vagyha még kezet nyithatnék veled. Üdvözül

Igaz barátod, tisztelőd:

Vadnay Károly